

Saps, moltes vegades penso que quan prego m'estic enganyant. Em dic, fer silenci és quelcom natural, terapèutic, recomanable però no vol dir que ja connecti amb Déu. Em dic: potser tot plegat a la pregària el que passa és pura psicologia... parlo amb mi mateix, la resposta també la faig jo, el que visc és fantasia, i al final em pregunto: realment hi ha hagut relació amb Déu ?.

Però, home, que et pensaves, que hi pot haver-hi quelcom teu, que s'escapi a la teva psicologia personal ?

Tot ho vivim des de nosaltres, des del nostre caràcter, els nostres sentiments, des de la ment, el cor i tota la història que portem acumulada.

O que potser esperaves una mena d'experiència al marge del qui ets? Com una flipació espiritual més enllà de tu....

La pregària es viu psicològicament. Com tot. No podria ser d'altra manera. Si Déu se't comunica serà a través de la teva psicologia.

D'acord. Però la meva experiència em mostra com m'enganyo tantes vegades. Dius que la pregària la vivim psicològicament, cert, i com sé que Déu se'm comunica? Com puc saber si m'enganyo ?

Jesús ens dona la clau a aquesta bona pregunta. Perquè la pregunta és encertada, saps. Diu Ell, el Mestre, que "pel fruit es coneix l'arbre".

Quan la pregària, que la vius des de la teva psicologia, fa créixer l'amor, et mou a donar-te.... bon fruit. Quan la pregària augmenta la teva fe i la teva confiança i esperança.....bon fruit. Quan la pregària et porta a una major humilitat personal, t'ajuda a valorar la realitat amb criteris evangèlics ..... bon fruit. Quan la pregària et mou a ser una persona més capaç de renunciar pel Regne de Déu, sacrificada si cal, abnegada de cara als altres i pacient amb les teves limitacions... bons fruits.

Senyals totes elles de que Déu és l'arbre frondós que et nodreix de bona saba.

Però això no és cosa d'un dia. Representa una pregària continuada i, per cert, discernida.

Si, hi estic d'acord.

Jesús Renau sj.
